Alles kahe aasta pärast, kui see jutt liikuma oli hakanud, pakkus Jaan südant ja kätt kaupmehe tütrele, mis see ka wasta wõttis. Ka wanemad andsiwad oma loa selleks abieluks, mis õige õnnelik oli.

Jaan sai pärast oma äia poolemeheks kaubatoimetamises, ja et äial muid lapsi ei olnud ka tema waranduse pärijaks ja rikkaks meheks.

See oli lühidelt Jaani elulugu. Meil on linnades kaupmehi küllalt, kes sel ehk muul wiisil jõuukaks on saanud. Kui need kõik meie rahwa asjast osa wõtaksiwad, siis läheksiwad kõik ettewõtmised paremine korda. Aga kahju, see ei ole nõnda! Nad jääwad rahwa asjast enamiste ikka kaugele ja ei tahagi teada, et nad Eestlased on. See sündis ka siin Jaaniga. Kahju küll! Aga teeme tööd, et asi selle poolest paraneb.

Soowisõrmus.

(Salsa ennemuistne jutt.)

Üks noor talupoeg, kelle käsi kohta pidades mitte õige hästi ei tahtnud käia, istus oma adra juures ja puhkas natuke tööst, higi otsa eest ära pühkides. Sel ajal tuli üks wana nõiakene kiirwarwil ja ütles tema wastu: „Mis sa waewad ennast, ja su asi ei lähe ometi paremaks! Mine kaks päewa järestikku otse edasi, kuni sa ühe männa juure jõuad, mis metsas isepaigas seisab ja kõrgem

on kui kõik teised puud. Kui sa selle maha raiud, siis on su õnn käes.“

Talupoeg ei lasknud seda endale kahte korda ütelda, wõttis kirwe ja läks teele. Kahe päewa pärast leidis ta männa üles. Warsti hakkas ta teda maha raiuma. Sel silmapilgul, kui mänd ümber kukkus ja suure wäega wasta maad löi, langes tema kõrgemast ladwast linnupesa kahe munaga wälja. Munad weeresiwad maha ja läksiwad katki. Ühest munast tuli noor kotkas ja teisest wäike kuldne sõrmus wälja. Kotkas kaswis silma nähes, kunni ta pea poole mehekõrguseni ulatas, raputas oma tiiwasid, nagu tahaks ta neid proowida, tõusis natuke lendu ja hüüdis siis:

„Sa oled mind wangist lunastanud. Wõta tänuks see kuldne sõrmus, mis teisest munast wälja tuli! See on üks soowisõrmus. Kui sa teda sõrmes ümber keerutad ja selle juures midagi soowid, siis läheb see warsti täide. Aga üks ainuke soowimine on sõrmuse sees. Kui see on soowitud, siis on sõrmus kõik omast wäest ilma ja on nagu muugi sõrmus. Selle pärast mõtle hoolega järele, mis sa omale soowid, et sul pärast sest mitte kahju ei ole.“

See pääle tõusis kotkas lendu, kõikus kaua aega keerutades talupoja pää kohal ja lendas siis hooga hommiku poole.

Talupoeg wõttis sõrmuse, pistis ta sõrme ja hakkas kodu poole minema. Kui õhtu käes oli, jõudis ta ühte linna. Sääl seisis üks kuldsepp oma poes ja müüs palju kallid sõrmuseid. Talupoeg näitas temale ka oma sõrmust ja küsis temalt, kui palju ta peaks maksma.

Eesti Rahwa Kasuline Kalender 1880, lk. 21